

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Kuchynkou v právní věci **žalobce: O.S., zastoupeného JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem se sídlem Nám. Republiky 2, Plzeň,** proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje,** odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.9.2010, čj. DSH/8482/10,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou soudu osobně dne 10.11.2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 7.9.2010, čj. DSH/8482/10, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Rozhodnutím ze dne 7.9.2010, čj. DSH/8482/10, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 13.5.2010, čj. MMP/60637/10, jímž se žalobce uznává vinným z porušení ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, neboť byl dne 2.4.2010 v době okolo 16.10 hod. v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Rabštejnské ul., kontrolován hlídkou PČR, jako řidič osobního vozidla

tov. zn. Opel Vectra, SPZ: X. V průběhu silniční kontroly se na výzvu zakročujícího policisty, podle zvláštního právního předpisu, podrobil dechové zkoušce. Analyzátozem alkoholu v dechu zn. Dräger byla zjištěna hodnota 0,26 promile alkoholu z dechu obviněného. Po zohlednění maximální dovolené chyby přístroje Dräger a expertně stanovené nejistoty přepočtu hodnoty alkoholu byla zjištěna hodnota nejméně 0,02 promile alkoholu v těle obviněného, tudíž řídil motorové vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem. Za tento přestupek byla obviněnému uložena pokuta ve výši 10.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Přestupky jsou upraveny zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o přestupcích“).

Není-li v zákoně o přestupcích nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o přestupcích zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“ nebo „spr. ř.“).

Provoz na pozemních komunikacích je upraven zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o silničním provozu“).

V žalobě se *sub V./1* namítá, že žalobce byl žalovaným zkrácen na právu na spravedlivý proces tím, že žalovaný potvrdil správnost rozhodnutí prvoinstančního orgánu, vydaného v řízení, ve kterém nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, a sám se nevypořádal se všemi námitkami žalobce. Žalovaný shledal většinu námitek žalobce nedůvodnými a některými námitkami se vůbec nezabýval. Shromážděné podklady ale podle žalobce vzbuzují důvodné pochybnosti o jeho vině, tak jak uváděl ve svém odvolání. Žalobce poukazoval zejména na pochybnosti o správnosti přístrojově naměřených hodnot, které obecně panují, a to zvláště u hodnot minimálních, jako je tomu v tomto případě. I přesto, že přístroj má všechny zákonné náležitosti, nejeví se žalobci hodnota 0,02 promile, stanovená v jeho dechu po zohlednění chyby přístroje a expertně stanovené nejistoty, jako nepochybná pro uznání jeho viny. Obviněný sice přiznal požití alkoholu před jízdou, nezpochybnil ani naměřené hodnoty, ale to vše právě s ohledem na předpokládanou nejistotu, o které má povědomost. Nadto byl policisty i správním orgánem ujišťován o nepatrnosti jeho přestupku. Trest je pro něj ale velmi výrazný a podle jeho názoru neodpovídající, a to i proto, že se jednalo o krátkou cestu a jízdu již ukončil. Pro podporu své námitky argumentoval žalobce poukazem na objektivní výpočet po požití jednoho malého desetistupňového piva, kdy výsledek zdaleka nedosahuje naměřené hodnoty. Žalovaný se ale s touto námitkou vůbec nevypořádal, ač argumentuje i tím, že žalobce požití alkoholu před jízdou doznal, ale využívá toho toliko pro uznání viny. Tím porušil právo žalobce na spravedlivý proces. Shromážděné podklady neumožňují uznat žalobce bez pochybností vinným z projednávaného přestupku.

Sub V./2 žaloby se namítá, že žalobce byl žalovaným zkrácen na svých subjektivních právech tím, že žalovaný potvrdil správnost rozhodnutí prvoinstančního orgánu, vydaného v řízení, ve kterém nebyly respektovány základní zásady správního řízení. Žalobce ze skutečností, uvedených shora, má za to, že žalovaný se neřídil zásadami zakotvenými v § 2

odst. 4 a § 3 spr. ř., neboť po zákonném a objektivním posouzení námitek žalobce měl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit. Pokud správní orgán mechanicky odkazuje na používanou praxi a nereflexuje konkrétní situaci, nutně to vzbuzuje pochybnosti o správnosti skutkových zjištění. Žalovaný nesprávné rozhodnutí potvrdil a navíc se nezabýval dalšími námitkami žalobce, čímž míru pochybností ještě zvýšil. Za této situace nelze považovat celou situaci za objasněnou bez důvodných pochybností.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil tak, že se s námitkami uváděnými v odvolání vyčerpávajícím způsobem a dostatečně vypořádal. Tyto námitky se týkaly přepočtu hladiny alkoholu se zohledněním odchylky, nízké hladiny alkoholu po přepočtu a uznání žalobce vzhledem k této hodnotě vinným, dále údajné nezohlednění fyziologického množství alkoholu v těle (které je v těle i bez požití alkoholu) a nastínění nepravdivého tvrzení žalobce ohledně požitého alkoholu a naměřené hodnoty. Přepočty (zohlednění, resp. odečtení hodnoty 0,24 promile od naměřené hodnoty) a postup při zjišťování alkoholu v těle řidičů (opakovaná zkouška po min. pěti minutách a nutnost nepřekročit rozsah deseti procent mezi naměřenými hodnotami) žalovaný žalobci vysvětlil v odůvodnění rozhodnutí. Nízká hladina a její vztah k „nulové toleranci“ alkoholu u řidičů v České republice byla též osvětlena. U žalobce vyšlo objektivně zjištěným způsobem najevo, že výsledek na přítomnost alkoholu byl pozitivní - po přepočtu 0,02 promile alkoholu. To, že žalobce jel krátkou trasu a hladina byla nízká, bylo zohledněno jako okolnost polehčující. Dále žalovaný poukazuje na potvrzenou kalibraci a ověření dechového analyzátoru Dräger Alcotest 7410 Plus, které dokládají, že předmětný přístroj odpovídal technickým podmínkám a parametrům a byl plně funkční.

K argumentaci „objektivním výpočtem po požití jednoho malého desetistupňového piva“ se žalovaný správní orgán vyjádřil tak, že žalobce žádný výpočet nepředložil, nýbrž pouze zpochybňoval technickou způsobilost přístroje Dräger naměřit cca 5 minut po požití alkoholu z malého piva hodnotu alkoholu a tuto ukázat na displeji analyzátoru. K nastíněnému tvrzení, že žalobce mohl lhát, když tvrdil, že vypil jedno malé pivo Gambrinus, žalovaný uvádí, že požití 0,3 l desetistupňového piva přiznal žalobce policistům na místě kontroly a před nalézacím správním orgánem při ústním jednání. To je zachyceno v odůvodnění rozhodnutí. Dále nízkou hodnotu naměřil atestovaný analyzátor alkoholu Dräger a s výsledky žalobce souhlasil. Jak nalézací správní orgán, tak žalovaný neměly na základě podkladů ve spisové dokumentaci a provedených důkazech důvodné pochybnosti o skutkovém stavu. To je zachyceno také v odůvodnění rozhodnutí. Ač se žalobce hájí, že naměřená hladina alkoholu byla nízká, ujel krátkou vzdálenost a v době kontroly končil jízdu, musí žalovaný konstatovat, že mezi základní povinnosti řidiče patří neřídít vozidlo bezprostředně po požití alkoholu nebo v takové době po požití, kdy by mohl být řidič ještě pod vlivem alkoholu. Je požadovaná nulová míra alkoholu). Skutečnost, že žalobce řídil v době po požití alkoholu, kdy byl pod jeho vlivem, byla objektivně zjištěna ověřeným a kalibrovaným přístrojem Dräger (viz kalibrační protokol a ověřovací plus vystavený na Dräger Alcotest 7410 Plus). Toto žalovaný uvedl v odůvodnění rozhodnutí, kdy žalobci vysvětlil výpočty hodnot, postup zkoušek a princip fungování dechového analyzátoru.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

Podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011, se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem.

– 1 –

Ve věcech správního trestání došel Ústavní soud mj. k tomuto zásadnímu závěru: „Došlo-li ke změně kogentního ustanovení zákona, podle kterého rozhodoval státní orgán, jehož rozhodnutí podléhalo soudnímu přezkumu, tak, že v době, kdy o přezkumu rozhodoval soud, platilo již jiné zákonné ustanovení, které zásadním způsobem změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno, musí se soud, pro který je rozhodující stav v době vydání rozsudku, s novým zněním zákona vypořádat. Pokud tuto změnu ani nezaznamená a rozhoduje tak, jako by ji ani nevzal na vědomí, jde z jeho strany o projev libovůle, který zakládá porušení Ústavou České republiky zaručených práv účastníka řízení. Takovým postupem je porušen čl. 90 Ústavy České republiky, podle kterého jsou soudy povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům.“ (viz náález ze dne 3.6.2004 sp. zn. II. ÚS 163/03).

K tomu zdejší soud konstatuje, že zákon č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, s účinností od 1.8.2011 sice v zákoně o přestupcích zrušil stávající ustanovení § 22 tohoto zákona [čl. III bod 1], ale do zákona o silničním provozu vložil nové ustanovení § 125c, podle jehož odst. 1 písm. b) se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem [čl. I bod 45].

V důvodové zprávě k návrhu této novely zákona o provozu na pozemních komunikacích se uvádí, že návrh v souladu s přijatou vládou koncepcí reformy správního trestání (usnesení vlády č. 162 ze dne 20. února 2002) promítá nové principy správního trestání do zákona o silničním provozu. Skutkové podstaty přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, které byly dosud obsaženy v zákoně o přestupcích, jsou návrhem začleněny do zákona o silničním provozu. Změny zákona o přestupcích souvisejí s uvedením zákona o silničním provozu do souladu s vládou stanovenými zásadami správního trestání. Dosavadní přestupky na úseky bezpečnosti a plynulosti silničního provozu se vypouštějí z přestupkového zákona a nově se zařazují do zákona o silničním provozu [viz Parlament ČR, Poslanecká sněmovna, VI. volební období, sněmovní tisk 26/0].

Porovnání aktuální právní úpravy s právní úpravou účinnou do 31.7.2011 svědčí toliko o určitém zpřesnění skutkových podstat přestupků.

Vzhledem k uvedenému má zdejší soud za to, že v přezkoumávané věci nedošlo k tomu, že v době, kdy o přezkumu rozhoduje soud, by platilo již jiné zákonné ustanovení, které *zásadním způsobem* změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno.

– 2 –

Sub V./I žaloby žalobce uváděl, že se žalovaný některými námitkami vůbec nezabýval. K takto obecně formulované výtce může soud toliko poznamenat, že nemá za to, že by se v daném případě odvolací správní orgán některými námitkami uvedenými v odvolání vůbec nezabýval.

Žalobce tu dále namítal, že poukazoval zejména na pochybnosti o správnosti přístrojově naměřených hodnot, které obecně panují, a to zvláště u hodnot minimálních, jako je tomu v tomto případě.

K tomu soud uvádí, že ve správním spisu se nacházejí dva výtisky z tiskárny přístroje Dräger Alcotest, v.č. ARXL-0213. První z nich obsahuje zejména tyto údaje: 02.04.10 / 16:15 / Sedláček Oldřich 28.3.1957 / dechová zkouška: 0.26 promile. Druhý z nich obsahuje zejména tyto údaje: 02.04.10 / 16:20 / Sedláček Oldřich 28.3.1957 / dechová zkouška: 0.25 promile. U každého z těchto záznamů je připojen text „s výsledkem souhlasím“ a připojen podpis „Sedláček“. Podle kopie kalibračního protokolu ze dne 4.12.2009 č. 9/1975/49-58 měl přístroj Alcotest 7410, v.č. ARXL-0213, provedenu kalibraci s výsledkem „vyhovuje“ s doporučenou příští kalibrací: 6/2010. Podle kopie ověřovacího listu vydaného Českým metrologickým institutem dne 28.12.2009 pod čj. 1014-OL-E300-09 měl analyzátor alkoholu v dechu Dräger Alcotest 7410 Plus, v.č. ARXL-0213, příslušné úřední ověření s dobou platnosti do 28.12.2010. Při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně dne 10.5.2010 žalobce neměl žádné výhrady ke spisové dokumentaci (včetně výsledků dechových zkoušek a kalibračního protokolu a ověřovacího listu) a byl si vědom svého protiprávního jednání a vzal si z něj ponaučení a litoval tohoto jednání.

Své žalobou napadené rozhodnutí odůvodnil žalovaný správní orgán mj. tím, že odvolatel v době provedení dechové zkoušky souhlasil s výsledky naměřených hodnot. Ač byly tyto hodnoty minimální, po odečtu tolerančních odchylek vyšla výsledná hodnota zkoušek pozitivně. Časové rozpětí provedení dechových zkoušek bylo dodrženo - min. 5 minut mezi zkouškami a rozdíl mezi zkouškami nepřekročil hodnotu ± 10 %. První naměřená hodnota je bližší době řízení vozidla. Druhá naměřená hodnota je pak pouze potvrzením správné funkčnosti dechového analyzátoru. Analyzátor alkoholu dechu, který odvolateli naměřil výše zmíněné hodnoty, je založen na měřícím principu elektrochemického senzoru. Měřícím čidlem přístroje je elektrochemický článek, který detekuje proud uvolněných elektronů, k němuž dochází při přeměně alkoholu na acetaldehyd v prostoru senzoru. Proud elektronů je měřen a následně vyhodnocován zabudovaným mikroprocesorem. Vysoká selektivita senzoru zaručuje netečnost vůči dalším substancím, obsaženým ve vydechovaném vzduchu, např. acetonu. Pro potvrzení správnosti měření přístroje je po první dechové zkoušce prováděna opakovaná. Součástí spisové materie je ovšem i ověřovací list a kalibrační protokol prokazující, že přístroj odpovídá technickým parametrům výrobce a reflektuje požadavky metodiky Českého metrologického institutu a doporučení OIML R 126. Způsobnost dechových analyzátorů k danému účelu a správnost se posuzuje před uvedením

na trh a do používání a dále periodicky v etapě používání *schválením typu* (ve fázi před zahájením výroby či uskutečnění dovozu - kalibrace) a dále *ověřením* každého exempláře měřidla při uvedení na trh a v etapě používání. K předmětnému přístroji Dräger Alcotest 7410 Plus byl vydán kalibrační protokol i ověřovací list.

Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tabákový zákon“). Podle § 16 odst. 2 tabákového zákona orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření. Je zřejmé, že právní úprava předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu, a to orientační vyšetření [§ 2 písm. l) tabákového zákona] a odborné lékařské vyšetření [§ 2 písm. m) tabákového zákona]. Současně je ze znění § 16 odst. 2 tabákového zákona patrné, že s účinností od 1.1.2009 je důkazu o ovlivnění alkoholem získanému orientačním vyšetřením formou dechové zkoušky provedené analyzátozem alkoholu v dechu schváleným Českým metrologickým institutem ve smyslu § 3 odst. 3, § 6, resp. § 7 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o metrologii“), přiznána vyšší míra přesvědčivosti než podle předchozí právní úpravy. Zvláštním právním předpisem, jenž má na mysli § 16 odst. 2 tabákového zákona, je právě zákon o metrologii, resp. prováděcí vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, ve znění pozdějších předpisů (srov. bod 7.4.2 přílohy vyhlášky).

Za účelem sjednocení postupu příslušníků Policie České republiky při kontrole dodržování zákazu požívání alkoholických nápojů v rámci dohledu na silniční provoz vydalo Policejní prezidium České republiky, Ředitelství služby dopravní policie, usměrnění činnosti ze dne 9.8.2010 vedené pod čj. PPR-1662-8/ČJ-2009-99UD.

Za takového skutkového a právního stavu nemůže být podle názoru soudu blíže nekonkretizovaná námitka obecně panujícími pochybnostmi o správnosti naměřených hodnot v daném případě považována za opodstatněnou.

Žalobce zde dále argumentoval tím, že se mu hodnota 0,02 promile, stanovená v jeho dechu po zohlednění chyby přístroje a expertně stanovené nejistoty, nejvíce jako nepochybná pro uznání jeho viny.

K tomu soud konstatuje, že v České republice platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení vozidel. Je ovšem známo, že výskyt alkoholu v těle může být zapříčiněn i

jinými faktory než pouze požitím alkoholického nápoje (v této souvislosti se poněkud zjednodušeně hovoří o fyziologické hladině). Z tohoto důvodu z metodického pokynu Ministerstva zdravotnictví pro postup při laboratorním stanovení alkoholu (etylalkoholu) v krvi, zveřejněného ve Věstníku MZ ČR, ročník 2006, částka 7 [bod 10 písm. e)], vyplývá, že za pozitivní průkaz požití alkoholického nápoje se pokládá hladina etylalkoholu v krvi vyšší než 0,20 g/kg, stanovená metodou plynové chromatografie, a ve vztahu k výsledkům tzv. orientačního vyšetření metodika Ministerstva dopravy k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností a krajských úřadů, čj. 285/2009-160-OST, uvádí, že v případech, kdy je naměřená hodnota nižší než 0,25 g/kg, tedy 0 – 0,24, je nutno ve smyslu metodiky ČMI ze dne 15.12.2008 považovat výsledek za negativní. Jinak řečeno: v případě metody plynové chromatografie se od naměřené hodnoty odečítá tzv. fyziologická hladina 0,20 g/kg a v případě dechové zkoušky provedené analyzátozem alkoholu v dechu se od naměřené hodnoty odečítá expertně stanovená nejistota přepočtu na hodnotu alkoholu v těle 0,20 g/kg a maximální dovolená chyba analyzátoru alkoholu v dechu 0,04 g/kg, tj. celkem 0,24 g/kg. Jakákoliv – i sebemenší – hodnota nad 0,24 g/kg u dechové zkoušky je tak však – při splnění stanovených podmínek měření – pozitivním důkazem požití alkoholického nápoje.

Ve vztahu k odbornému lékařskému vyšetření zaujal Nejvyšší správní soud tento názor: „Byla-li však metodou plynové chromatografie zjištěna hladina alkoholu v krvi žalobce ve výši 0,24 g/kg, a to s časovým odstupem po provedení silniční kontroly (s přihlédnutím k průměrné rychlosti vstřebávání alkoholu v tzv. eliminační fázi), Nejvyšší správní soud nepochyboval, že žalobce byl při řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Krajskému soudu lze přisvědčit, že tzv. fyziologická hladina alkoholu v krvi se u různých osob liší a může být ovlivněna nejrozličnějšími faktory. Nejvyšší správní soud však v tomto směru přisvědčil stěžovateli, že krajský soud nesprávně vyšel ze závěrů obsažených v části 9 Pracovního postupu ČMI vztahující se k tzv. pesimistické hodnotě nejistoty přepočtového faktoru, který je ve formě konstanty aplikován při přepočtu objemu alkoholu v dechu na hladinu alkoholu v krvi vyšetřované osoby. V posuzované věci se však žádný takový přepočet neuplatní. Hladina alkoholu v krvi žalobce byla zjištěna přísně specifickou metodou plynové chromatografie a v souladu s Metodickým pokynem ministerstva potvrzena Widmarkovou zkouškou. Nejvyšší správní soud proto odmítl postup krajského soudu, který od zjištěné hodnoty 0,24 g/kg paušálně odečetl tzv. fyziologickou hladinu alkoholu v krvi (0,20 g/kg) a uzavřel, že zůstatková hodnota (0,04 g/kg) je marginální a neprokazuje požití alkoholického nápoje žalobcem. Na závěru Nejvyššího správního soudu nemůže v kontextu posuzované věci nic změnit ani závěr klinického vyšetření, zaměřeného na zjištění známek účinku ovlivnění alkoholem. Přestože bez znaleckého zkoumání není možné v každém jednotlivém případě zjistit konkrétní výši tzv. fyziologické hladiny alkoholu v krvi, nemůže vést tato skutečnost v případě hodnoty naměřené v posuzované věci k závěru, který učinil krajský soud. Stěžovatel správně namítl, že by závěry krajského soudu fakticky vyloučily nebo podstatně omezily možnost účinného postihu za jednání, které ohrožuje jednu z nejdůležitějších hodnot a zájmů chráněných právní úpravou provozu na pozemních komunikacích. Předchází-li orgány veřejné moci do jisté míry obraně obviněných prostřednictvím argumentů souvisejících s tzv. fyziologickou hladinou tím, že za prokazatelné ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje považují pouze hodnoty vyšší než 0,20 g/kg alkoholu v krvi, je jejich chování vedeno pochopitelnou snahou o zefektivnění

výkonu veřejné moci (přestože se může jevit problematickým z hlediska zásady legality, která se uplatní i ve správním trestání). Z takového postupu však není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od „nemarginální“ hranice alkoholu v krvi, resp. že této hladině se přibližující hodnoty, jako je 0,24 g/kg v posuzované věci, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje. Nejvyšší správní soud proto neshledal stížní námitku důvodnou.“ (srov. rozsudek ze dne 21.9.2010, čj. 8 As 59/2010-78, publikovaný pod č. 2168/2011 Sb. NSS).

Zdejší soud má za to, že obdobný závěr je na místě také ve vztahu k tzv. orientačnímu vyšetření prováděnému příslušným analyzátozem alkoholu v dechu. Ani v takovém případě není proto odpovědnost řidiče vyloučena tím, že se zjištěná hladina alkoholu může po odečtení 0,20 g/kg (expertně stanovená nejistota přepočtu na hodnotu alkoholu v těle) a 0,04 g/kg (maximální dovolená chyba analyzátoru alkoholu v dechu) jevit jako marginální.

Žalobce tu dále namítal, že byl policisty i správním orgánem ujišťován o nepatrnosti svého přestupku; trest je pro něj ale velmi výrazný a podle jeho názoru neodpovídající.

K tomu soud uvádí, že ze správních spisů není patrné, že by žalobce byl ujišťován o nepatrnosti svého přestupku. Již v oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 16.4.2010, čj. MMP/064797/10, správní orgán prvního stupně žalobci sdělil obvinění pro naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Při ústním jednání před tímto správním orgánem dne 10.5.2010 byla nadto prezentována také záležitost sankcí za uvedený přestupek, když na otázku správního orgánu, jak by se jej dotkla uložená finanční sankce a jak sankce zákazu činnosti, obviněný odpověděl, že finanční sankce se jej citelně dotkne, ale více jej zasáhne sankce zákazu činnosti, neboť řidičský průkaz potřebuje k výkonu svého povolání a zároveň zajišťuje přepravu pro svou nemocnou matku a též pro kolegyni, která je částečně invalidní.

Za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích se podle § 22 odst. 5 téhož zákona uloží pokuta od 10 000 Kč do 20 000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Z toho plyne, že pachateli tohoto přestupku nutno uložit jak pokutu, tak zákaz činnosti a že zákonodárce tu stanovil nejen maximální horní hranici, ale i minimální spodní hranici výše pokuty a výměry zákazu činnosti. Z gramatického výkladu použité formulace vyjádřené slovy „se uloží“ vyplývá, že jako sankci nelze v tomto případě uložit napomenutí. Od uložení sankce podle § 22 odst. 5 zákona o přestupcích nelze v rozhodnutí o přestupku upustit (§ 22 odst. 12 uvedeného zákona). Tomu soud rozumí tak, že u přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích není možné od uložení sankce upustit, resp. jej vyřešit domluvou.

V obdobném případě se shodně vyjádřil i Nejvyšší správní soud: „*Ustanovení § 11 odst. 3 zákona o přestupcích sice umožňuje od uložení sankce v rozhodnutí od přestupku upustit, jestliže k nápravě pachatele postačí samotné projednání přestupku, s žalovaným však lze souhlasit v tom, že ustanovení § 22 odst. 12 zákona o přestupcích, které neumožňuje od uložení sankce podle odst. 4 uvedeného ustanovení upustit, je vůči ustanovení § 11 odst. 3 zákona o přestupcích ustanovením speciálním, a neumožňuje v daném případě od uložení*

sankce upustit. V daném případě pak nepřipadá v úvahu ani snížení pokuty, protože pokuta byla správním orgánem uložena na spodní hranici zákonné sazby.“ (srov. rozsudek ze dne 25.6.2008, čj. 6 As 48/2007-58, k dispozici na www.nssoud.cz).

Zdejší soud tak může pouze přitakat tomuto názoru, který v uvedené věci rozhodované Nejvyšším správním soudem vyslovil žalovaný (Krajský úřad Zlínského kraje): „Veškeré možné úvahy o nepřiměřenosti sankce pak mají prostor v zákonodárném procesu, rozhodně však tyto argumenty nepatří do probíhajícího správního řízení, které je vázáno zásadou legality (zákonnosti), tudíž platným právem, které nepřipouští ve výše uvedeném ustanovení jakoukoliv odchylku od rozmezí stanovených sankcí.“.

Žalobce zde dále uváděl, že se žalovaný vůbec nevypořádal s jeho argumentací poukazem na objektivní výpočet po požití jednoho malého desetistupňového piva, kdy výsledek zdaleka nedosahuje naměřené hodnoty. K tomu soud konstatuje, že žalobce v odvolání mj. namítal: „Obviněný ... požil krátce před jízdou jedno malé desetistupňové pivo. Po provedení výpočtu ale množství alkoholu v těle ani zdaleka nedosahuje naměřené hodnoty a podle kvality odbourávání alkoholu z těla obviněným a době požívání a od požití se v jeho těle alkohol již nemusel nacházet. To by mohlo znamenat jednak, že obviněný nemluvil pravdu a alkoholu požil víc, nebo přístroj neměří správně. Podle obviněného je tím ale zpochybněno, zda přístroj vůbec mohl požití jednoho malého piva obviněným zaznamenat.“. S touto námitkou se žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal tak, že – poté, co pojednal o práci předmětného analyzátoru alkoholu v dechu – uvedl: „Nutno dodat, že k dechové zkoušce byl odvolatel vyzván jakožto řidič motorového vozidla, tedy v době řízení, kdy je požadována „nulová míra“ alkoholu. Naměřená hodnota vykazovala požití alkoholického nápoje. Sám odvolatel požití piva před jízdou uvedl policistům i správnímu orgánu I. instance při ústním jednání. Domněnka, že nemusel odvolatel uvádět pravdu, je zcela irrelevantní a nemající oporu v provedeném dokazování a ve spisové materii. I po zohlednění toleranční odchylky měl odvolatel 0,02 promile alkoholu v těle v době řízení. Námitka odvolatele je hodnocena jako nedůvodná.“. Soud proto musí odmítnout tvrzení žalobce, že se žalovaný s touto námitkou vůbec nevypořádal. Nadto se sotva lze ztotožnit s tím, že by se v tomto případě argumentovalo poukazem na objektivní výpočet.

Na základě těchto skutečností má soud – oproti žalobci – za to, že shromážděné podklady pro vydání rozhodnutí (a skutkový stav z nich zjištěný) umožňují uznat žalobce bez důvodných pochybností vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011. Za této situace soud nemůže souhlasit s tvrzením žalobce, že v řízení před správním orgánem prvního stupně nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností a že odvolací správní orgán se nevypořádal se všemi námitkami žalobce.

Sub V./2 žaloby žalobce namítal, že správní orgán mechanicky odkazuje na používanou praxi a nereflktuje konkrétní situaci. Při této úrovni argumentace soud konstatuje, že správní orgán prvního stupně projednal skutek, z něhož byl žalobce obviněn, a v odůvodnění svého rozhodnutí v souladu se zákonnými požadavky uvedl, které podklady pro jeho vydání shromáždil a jak je hodnotil, jak skutek žalobce právně posoudil a jak se řídil

zákonnými kritérii pro uložení sankcí, a odvolací správní orgán se v odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí vypořádal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání, zejména se zabýval až v odvolání zpochybňovanou spolehlivostí výsledků měření alkoholu prováděných přístrojem Dräger Alcotest 7410 Plus. Soud proto nemůže uznat námitku žalobce, že tu nebylo vzato v úvahu specifikum přezkoumávané věci.

Žalobce zde dále uváděl, že žalovaný se nezabýval dalšími námitkami žalobce. Rovněž k takto obecně formulované výtce může soud opět toliko poznamenat, že nemá za to, že by se v daném případě odvolací správní orgán nějakými dalšími námitkami uvedenými v odvolání nezabýval.

Na základě výše uvedených skutečností má soud – oproti žalobci – za to, že celou situaci lze považovat za objasněnou bez důvodných pochybností. Za této situace soud nemůže akceptovat tvrzení žalobce, že v řízení před správním orgánem prvního stupně nebyly respektovány základní zásady správního řízení.

Vzhledem k uvedenému nebyl žádný žalobní bod shledán důvodným.

Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalovaný správní orgán souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.). Žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy samosoudce nevyjádřil svůj nesouhlas, má se tedy za to, že souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání je udělen také z jeho strany (§ 51 odst. 1 věta druhá s.ř.s.).

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se však práva na náhradu těchto nákladů vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 10. dubna 2012

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková